

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 4ης Απριλίου 2017*

«Αίτηση αναιρέσεως — Εξωσυμβατική ευθύνη της Ευρωπαϊκής Ένωσης — Χειρισμός από τον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή καταγγελίας σχετικά με κακή διαχείριση του πίνακα των πλέον ικανών υποψηφίων που προέκυψε από γενικό διαγωνισμό — Παράβαση της υποχρέωσης επιμέλειας — Έννοια της “κατάφωρης παραβάσεως” κανόνα δικαίου της Ένωσης — Ηθική βλάβη — Απώλεια της εμπιστοσύνης στον θεσμό του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή»

Στην υπόθεση C-337/15 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 6 Ιουλίου 2015,

Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής, εκπροσωπούμενος αρχικώς από τον G. Grill, στη συνέχεια από τους Λ. Παπαδιά και P. Dyrberg,

αναιρεσείων,

όπου ο έτερος διάδικος είναι η

Claire Staelen, κάτοικος Bridel (Λουξεμβούργο), εκπροσωπούμενη από τη V. Olona, avocate,

ενάγουσα πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους K. Lenaerts, Πρόεδρο, A. Tizzano, αντιπρόεδρο, R. Silva de Lapuerta, T. von Danwitz, J. L. da Cruz Vilaça και A. Prechal (εισηγήτρια), προέδρους τμήματος, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, C. Toader, M. Safjan, E. Jarašiūnas, C. G. Fernlund, C. Vajda, S. Rodin και F. Biltgen, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: N. Wahl

γραμματέας: V. Giacobbo-Peronnel, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 6ης Σεπτεμβρίου 2016,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 27ης Οκτωβρίου 2016,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Απόφαση

- 1 Με την αίτησή του αναίρεσεως, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής ζητεί τη μερική αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 29ης Απριλίου 2015, Staelen κατά Διαμεσολαβητή (T-217/11, στο εξής: ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση, EU:T:2015:238), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο έκανε εν μέρει δεκτή την αγωγή της Claire Staelen με αίτημα την αποκατάσταση της ζημίας που η νυν ανααιρεσίβλητη υποστήριξε ότι υπέστη λόγω του χειρισμού, από τον Διαμεσολαβητή, καταγγελίας της σχετικά με κακή διαχείριση του πίνακα των πλέον ικανών υποψηφίων που προέκυψε από τον γενικό διαγωνισμό EUR/A/151/98, στον οποίον πίνακα περιλαμβανόταν ως επιτυχούσα (στο εξής: πίνακας των πλέον ικανών υποψηφίων).

Το νομικό πλαίσιο

- 2 Η τρίτη αιτιολογική σκέψη της αποφάσεως 94/262/ΕΚΑΧ, ΕΚ, Ευρατόμ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, της 9ης Μαρτίου 1994, σχετικά με το καθεστώς και τους γενικούς όρους ασκήσεως των καθηκόντων του Διαμεσολαβητή (ΕΕ 1994, L 113, σ. 15), έχει ως εξής:

«[εκτιμώντας] ότι ο [Δ]ιαμεσολαβητής, ο οποίος μπορεί να ενεργεί και με τη δική του πρωτοβουλία, πρέπει να έχει στη διάθεσή του όλα τα στοιχεία τα αναγκαία για την άσκηση των καθηκόντων του· ότι, προς το σκοπό αυτόν, τα θεσμικά όργανα ή οργανισμοί [της Ένωσης] υποχρεούνται να παρέχουν στον [Δ]ιαμεσολαβητή, κατόπιν αιτήσεώς του, τις πληροφορίες που τους ζητά, [...]».

- 3 Το άρθρο 3 της αποφάσεως 94/262 ορίζει τα εξής:

«1. Ο [Δ]ιαμεσολαβητής διενεργεί κάθε έρευνα που κρίνει αναγκαία για τη διαφώτιση ενδεχομένων περιπτώσεων κακής διοίκησης κατά τη δράση των κοινοτικών θεσμικών οργάνων ή οργανισμών [της Ένωσης]. [...]

2. Τα θεσμικά ή άλλα όργανα [της Ένωσης] υποχρεούνται να παρέχουν στο [Δ]ιαμεσολαβητή τις πληροφορίες που τους ζητεί και να του επιτρέπουν την πρόσβαση στα σχετικά έγγραφα. [...]

[...]»

- 4 Η αιτιολογική σκέψη 2 της αποφάσεως 2008/587/ΕΚ, Ευρατόμ του Κοινοβουλίου, της 18ης Ιουνίου 2008, περί τροποποιήσεως της αποφάσεως 94/262 (ΕΕ 2008, L 189, σ. 25), έχει ως εξής:

«Η εμπιστοσύνη των πολιτών στην ικανότητα του Διαμεσολαβητή να διενεργεί ενδεδειγμένες και αμερόληπτες έρευνες για τις καταγγελλόμενες περιπτώσεις κακοδιοίκησης έχει θεμελιώδη σημασία για την επιτυχία της δράσης του Διαμεσολαβητή.»

Το ιστορικό της διαφοράς

- 5 Στις 14 Νοεμβρίου 2006, η C. Staelen υπέβαλε καταγγελία στον Διαμεσολαβητή σχετικά με κακή διαχείριση από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο του πίνακα των πλέον ικανών υποψηφίων.
- 6 Με το πέρας της έρευνάς του (στο εξής: αρχική έρευνα), ο Διαμεσολαβητής εξέδωσε, στις 22 Οκτωβρίου 2007, απόφαση με την οποία κατέληξε στη διαπίστωση ότι δεν συνέτρεχε περίπτωση κακοδιοικήσεως εκ μέρους του Κοινοβουλίου (στο εξής: απόφαση της 22ας Οκτωβρίου 2007).
- 7 Στις 29 Ιουνίου 2010, ο Διαμεσολαβητής κίνησε αυτεπαγγέλτως έρευνα, προκειμένου να εξετάσει εκ νέου εάν συνέτρεχε περίπτωση κακοδιοικήσεως εκ μέρους του Κοινοβουλίου (στο εξής: αυτεπάγγελτη έρευνα).

- 8 Στις 31 Μαρτίου 2011, ο Διαμεσολαβητής εξέδωσε απόφαση με την οποία περάτωσε την ως άνω έρευνα και διαπίστωσε εκ νέου ότι το Κοινοβούλιο δεν είχε προβεί σε ενέργεια που να συνιστά περίπτωση κακοδιοικήσεως (στο εξής: απόφαση της 31ης Μαρτίου 2011).

Η αγωγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

- 9 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 20 Απριλίου 2011, η C. Staelen άσκησε αγωγή με αίτημα να υποχρεωθεί ο Διαμεσολαβητής να αποκαταστήσει την υλική ζημία και την ηθική βλάβη τις οποίες αυτή υποστήριζε ότι υπέστη λόγω διαφόρων παραλείψεων στις οποίες προβαλλόταν ότι υπέπεσε ο Διαμεσολαβητής στο πλαίσιο της αρχικής και της αυτεπάγγελτης έρευνας.
- 10 Εξετάζοντας, στις σκέψεις 75 έως 161 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, μια πρώτη σειρά αιτιάσεων που διατύπωσε η C. Staelen και οι οποίες αφορούσαν το γεγονός ότι ο Διαμεσολαβητής δεν προέβη, τόσο κατά την αρχική όσο και κατά την αυτεπάγγελτη έρευνα, σε όλες τις αναγκαίες επαληθεύσεις προκειμένου να εντοπίσει και να φέρει στο φως τις περιπτώσεις κακοδιοικήσεως στις οποίες αυτή αναφέρθηκε με την καταγγελία της, το Γενικό Δικαστήριο διατύπωσε, καταρχάς, με τις σκέψεις 75 έως 88 της αποφάσεως αυτής, ορισμένες «προκαταρκτικές παρατηρήσεις».
- 11 Στο πλαίσιο αυτό, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, κατ' ουσίαν, με τις σκέψεις 75 έως 85 της εν λόγω αποφάσεως, ότι, καίτοι ο Διαμεσολαβητής διαθέτει ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως ως προς την εκτίμηση της βασιμότητας των καταγγελιών που υποβλήθηκαν ενώπιόν του και της συνέχειας που πρέπει να δοθεί σε αυτές, καθώς και ως προς τα μέσα έρευνας που μπορούν να χρησιμοποιηθούν κατά την εξέταση καταγγελίας ή στο πλαίσιο έρευνας την οποία κινεί ο ίδιος και ότι, στο πλαίσιο αυτό, δεν φέρει καμία υποχρέωση επιτεύξεως συγκεκριμένου αποτελέσματος, εντούτοις το περιθώριο αυτό εκτιμήσεως δεν απαλλάσσει τον Διαμεσολαβητή από την τήρηση της αρχής της επιμέλειας, νοουμένης ως της υποχρεώσεως να εξετάσει, με επιμέλεια και αμεροληψία, όλα τα συναφή στοιχεία της συγκεκριμένης περιπτώσεως.
- 12 Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο, στις σκέψεις 85 έως 87 της ίδιας αποφάσεως, διατύπωσε τις ακόλουθες παρατηρήσεις:
- «85 [...] Επομένως, μολονότι ο Διαμεσολαβητής μπορεί να αποφασίζει ελευθέρως την κίνηση έρευνας και, εάν αποφασίσει να το πράξει, μπορεί να λάβει όλα τα μέτρα έρευνας που φρονεί ότι είναι δικαιολογημένα, εντούτοις πρέπει να βεβαιώνεται ότι, εν συνεχεία αυτών των μέτρων έρευνας, είναι σε θέση να εξετάσει, με επιμέλεια και αμεροληψία, όλα τα κρίσιμα στοιχεία προκειμένου να αποφανθεί ως προς το εάν είναι βάσιμος ο ισχυρισμός σχετικά με την ύπαρξη περιπτώσεως κακοδιοικήσεως και της συνέχειας που πρέπει ενδεχομένως να δοθεί σε αυτόν τον ισχυρισμό [...]. Η τήρηση της αρχής της επιμέλειας από τον Διαμεσολαβητή κατά την άσκηση των αρμοδιοτήτων του είναι κατά μείζονα λόγο σημαντική εκ του λόγου ότι σε αυτόν ακριβώς ανατέθηκε, δυνάμει του άρθρου 228, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ και του άρθρου 3, παράγραφος 1, της αποφάσεως 94/262, η αποστολή να αποκαλύπτει και να επιδιώκει την εξάλειψη των περιπτώσεων κακοδιοικήσεως προς το γενικό συμφέρον και προς το συμφέρον του θιγόμενου πολίτη.
- 86 Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής δεν διαθέτει περιθώριο εκτιμήσεως ως προς την τήρηση, σε μια συγκεκριμένη περίπτωση, της αρχής της επιμέλειας. Επομένως, η απλή παραβίαση της αρχής της επιμέλειας αρκεί προς απόδειξη της υπάρξεως κατάφωρης παραβάσεως κατά την έννοια της νομολογίας [...]
- 87 Εντούτοις, πρέπει επίσης να τονιστεί ότι κάθε παρατυπία που διαπράττει ο Διαμεσολαβητής δεν συνιστά παραβίαση της αρχής της επιμέλειας [...]. Μόνον η παρατυπία που έχει ως συνέπεια να μην μπόρεσε να εξετάσει, με επιμέλεια και αμεροληψία, όλα τα κρίσιμα στοιχεία προκειμένου να

αποφανθεί επί της βασιμότητας ισχυρισμού σχετικά με περίπτωση κακοδιοικήσεως εκ μέρους οργάνου ή οργανισμού της Ένωσης και της συνέχειας που πρέπει ενδεχομένως να δοθεί στον ισχυρισμό αυτόν μπορεί να στοιχειοθετήσει εξωσυμβατική ευθύνη της Ένωσης λόγω παραβιάσεως της αρχής της επιμέλειας.»

- 13 Εξετάζοντας, εν συνεχεία, στις σκέψεις 89 έως 146 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, επιμέρους συμπεριφορές του Διαμεσολαβητή σε σχέση με την αρχική έρευνα τις οποίες επικρίνει η C. Staelen, το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε συναφώς, με τις σκέψεις 141 έως 146 της εν λόγω αποφάσεως, στο συμπέρασμα ότι ο Διαμεσολαβητής παρέβη σε τρεις περιπτώσεις το καθήκον του επιμέλειας και ότι οι παραβάσεις αυτές συνιστούσαν κατάφωρες παραβάσεις δυνάμενες να στοιχειοθετήσουν ευθύνη της Ένωσης. Οι εν λόγω παραβάσεις αφορούσαν, πρώτον, την εκ μέρους του Διαμεσολαβητή παραμόρφωση του περιεχομένου της γνώμης του Κοινοβουλίου, δεύτερον, την παράβαση του καθήκοντός του επιμέλειας κατά τον έλεγχο που διεξήγαγε σχετικά με τη διαβίβαση από το Κοινοβούλιο, προς τα θεσμικά ή λοιπά όργανα και οργανισμούς της Ένωσης, στοιχείων σχετικά με την εγγραφή του ονόματος της C. Staelen στον πίνακα των πλέον ικανών υποψηφίων, καθώς και, τρίτον, παράβαση του ως άνω καθήκοντος κατά την εξέταση που διενήργησε σχετικά με τη διαβίβαση από το Κοινοβούλιο στις Γενικές Διευθύνσεις του των ίδιων αυτών στοιχείων.
- 14 Εξετάζοντας, περαιτέρω, στις σκέψεις 162 έως 223 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, μια δεύτερη σειρά αιτιάσεων που διατύπωσε η C. Staelen και οι οποίες αφορούσαν πρόδηλα σφάλματα εκτιμήσεως στα οποία φερόταν να έχει υποπέσει ο Διαμεσολαβητής, το Γενικό Δικαστήριο, με τις σκέψεις 205 και 223 της εν λόγω αποφάσεως, διαπίστωσε ότι υφίστατο κατάφωρη παράβαση, από τον Διαμεσολαβητή, του καθήκοντός του επιμέλειας κατά την εξέταση του ζητήματος εάν σε βάρος της C. Staelen υπήρξε δυσμενής διάκριση σε σχέση με τους λοιπούς επιτυχόντες, λόγω της διάρκειας της εγγραφής του ονόματός της στον πίνακα των πλέον ικανών υποψηφίων. Η εν λόγω κατάφωρη παράβαση συνίστατο στο γεγονός ότι ο Διαμεσολαβητής κατέληξε, ως προς το ζήτημα αυτό, ότι δεν συνέτρεχε περίπτωση κακοδιοικήσεως εκ μέρους του Κοινοβουλίου στηριζόμενος, συναφώς, σε μια απλή δήλωση του Κοινοβουλίου ως προς τη διάρκεια της εγγραφής των λοιπών επιτυχόντων στον πίνακα των πλέον ικανών υποψηφίων, χωρίς να έχει λάβει στοιχεία τα οποία να βεβαιώνουν την ημερομηνία προσλήψεως εκάστου εκ των επιτυχόντων αυτών, δήλωση η οποία εν συνεχεία αποδείχθηκε εσφαλμένη.
- 15 Όσον αφορά μια τρίτη σειρά αιτιάσεων οι οποίες αφορούσαν, μεταξύ άλλων, προβαλλόμενη παραβίαση της αρχής της τηρήσεως εύλογης προθεσμίας, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, με τη σκέψη 269 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η μη εύλογη προθεσμία εντός της οποίας ο Διαμεσολαβητής είχε απαντήσει σε δύο επιστολές της C. Staelen συνιστούσε κατάφωρη παράβαση κανόνα δικαίου της Ένωσης ο οποίος σκοπό έχει την απονομή δικαιωμάτων στους ιδιώτες, δυνάμενη να στοιχειοθετήσει ευθύνη της Ένωσης.
- 16 Εξετάζοντας, τέλος, το ζήτημα εάν ήταν δυνατό να συναχθεί η ύπαρξη δυνάμενης να αποκατασταθεί ζημίας και αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της ζημίας αυτής και των διαφόρων παραλείψεων που εντοπίστηκαν προηγουμένως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε μεταξύ άλλων, με τις σκέψεις 288 έως 294 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι τούτο συνέβαινε, στην προκειμένη περίπτωση, όσον αφορά την ηθική βλάβη που υπέστη η C. Staelen λόγω, αφενός, της απώλειας εμπιστοσύνης στον θεσμό του Διαμεσολαβητή και, αφετέρου, του συναισθήματος απώλειας χρόνου και ενέργειας που της δημιούργησαν οι παραλείψεις αυτές.
- 17 Συμπερασματικά, κρίνοντας ότι ο Διαμεσολαβητής, στο πλαίσιο της αρχικής και της αυτεπάγγελτης έρευνας, αφενός, παρέβη, σε τέσσερις περιπτώσεις, το καθήκον του επιμέλειας και, αφετέρου, απάντησε σε δύο επιστολές της C. Staelen εντός μη εύλογης προθεσμίας, το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε εν μέρει την αγωγή της C. Staelen υποχρεώνοντας τον Διαμεσολαβητή σε καταβολή προς αυτή ποσού 7 000 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση λόγω της ηθικής βλάβης που υπέστη.

Τα αιτήματα των διαδίκων και η ενώπιον του Δικαστηρίου διαδικασία

- 18 Με την αίτησή του αναιρέσεως, ο Διαμεσολαβητής ζητεί από το Δικαστήριο:
- να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, αφενός, καθόσον καταλήγει στο συμπέρασμα ότι, πρώτον, ο Διαμεσολαβητής διέπραξε πλείονες παρανομίες οι οποίες συνιστούν κατάφωρες παραβιάσεις του δικαίου της Ένωσης, δεύτερον, ότι αποδείχθηκε η ύπαρξη ηθικής βλάβης και, τρίτον, ότι υπάρχει αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της διαπιστωθείσας από το Γενικό Δικαστήριο παράνομης συμπεριφοράς και της ηθικής βλάβης, καθώς και, αφετέρου, καθόσον υποχρεώνει τον Διαμεσολαβητή στην καταβολή χρηματικής ικανοποίησης ύψους 7 000 ευρώ,
 - να αποφανθεί το ίδιο επί της αγωγής της C. Staelen και να την απορρίψει ως αβάσιμη, εφόσον αναιρεθεί η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση,
 - επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, εφόσον αναιρεθεί η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και
 - να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων κατά δίκαιο και εύλογο τρόπο.
- 19 Με το υπόμνημά της επί της αιτήσεως αναιρέσεως, η C. Staelen ζητεί από το Δικαστήριο:
- να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως ως εν μέρει απαράδεκτη και, εν πάση περιπτώσει, ως αβάσιμη,
 - να υποχρεώσει τον Διαμεσολαβητή να της καταβάλει το ποσό των 50 000 ευρώ προς ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που υπέστη,
 - να καταδικάσει τον Διαμεσολαβητή στα δικαστικά έξοδα της παρούσας και της πρωτοβάθμιας δίκης.
- 20 Κατά της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου, η C. Staelen άσκησε, στις 8 Οκτωβρίου 2015, αίτηση ανταναιρέσεως. Η εν λόγω αίτηση ανταναιρέσεως απορρίφθηκε με διάταξη του Δικαστηρίου της 29ης Ιουνίου 2016, Διαμεσολαβητής κατά Staelen (C-337/15 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2016:670), εκδοθείσα δυνάμει του άρθρου 181 του Κανονισμού Διαδικασίας του. Με την εν λόγω διάταξη, το Δικαστήριο επιφυλάχθηκε να αποφανθεί επί της αιτήσεως αναιρέσεως καθώς και επί των δικαστικών εξόδων σχετικά με την αίτηση ανταναιρέσεως.

Επί του παραδεκτού του αιτήματος της C. Staelen να υποχρεωθεί ο Διαμεσολαβητής να της καταβάλει ποσό 50 000 ευρώ

- 21 Όπως προκύπτει από τη σκέψη 19 της παρούσας αποφάσεως, με το υπόμνημά της επί της αιτήσεως αναιρέσεως η C. Staelen ζητεί, αφενός, την απόρριψη της αιτήσεως αναιρέσεως του Διαμεσολαβητή στο σύνολό της και, αφετέρου, να υποχρεωθεί ο Διαμεσολαβητής να της καταβάλει ποσό 50 000 ευρώ προς ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που της προξένησε.
- 22 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά το άρθρο 174 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, με το υπόμνημα επί της αιτήσεως αναιρέσεως ζητείται να γίνει δεκτή ή να απορριφθεί, ολικώς ή μερικώς, η αίτηση αναιρέσεως.
- 23 Επομένως, το αίτημα της C. Staelen να υποχρεωθεί ο Διαμεσολαβητής να της καταβάλει ποσό 50 000 ευρώ είναι απαράδεκτο.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

- 24 Ο Διαμεσολαβητής προβάλλει πέντε λόγους προς στήριξη της αιτήσεώς του αναιρέσεως.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

- 25 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, που περιλαμβάνει τέσσερα σκέλη, ο Διαμεσολαβητής προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά μία από τις προϋποθέσεις για τη στοιχειοθέτηση της εξωσυμβατικής ευθύνης της Ένωσης, ήτοι την απαίτηση «κατάφωρης» παραβάσεως κανόνα δικαίου της Ένωσης ο οποίος έχει ως σκοπό την απονομή δικαιωμάτων στους ιδιώτες.

Επί του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως

– Επιχειρήματα των διαδίκων

- 26 Ο Διαμεσολαβητής υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον έκρινε, με τη σκέψη 86 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η απλή παραβίαση από τον Διαμεσολαβητή της αρχής της επιμέλειας, νοουμένης ως της υποχρέωσεως να εξετάσει, με επιμέλεια και αμεροληψία, όλα τα συναφή στοιχεία της συγκεκριμένης περιπτώσεως, αρκεί προς απόδειξη της υπάρξεως κατάφωρης παραβάσεως κανόνα δικαίου της Ένωσης ο οποίος αποσκοπεί στην απονομή δικαιωμάτων στους ιδιώτες και, επομένως, παρανομίας δυνάμενης να στοιχειοθετήσει ευθύνη της Ένωσης.
- 27 Η C. Staelen φρονεί ότι το πρώτο αυτό σκέλος του λόγου αναιρέσεως είναι απαράδεκτο, για τον λόγο ότι στο Γενικό Δικαστήριο εναπόκειται να εκτιμήσει τα πραγματικά περιστατικά και όχι στο Δικαστήριο αποφαινόμενο κατ' αναίρεση.
- 28 Όσον αφορά την ουσία, η C. Staelen φρονεί ότι το Γενικό Δικαστήριο ουδόλως υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, δεδομένου ότι το Δικαστήριο έχει ιδίως διευκρινίσει, με τη σκέψη 50 της αποφάσεως της 23ης Μαρτίου 2004, Διαμεσολαβητής κατά Lamberts (C-234/02 P, EU:C:2004:174), ότι, όταν ο Διαμεσολαβητής διεξάγει έρευνα, έχει μόνον υποχρέωση χρησιμοποίησεως ορισμένων μέσων, πράγμα που αντιστοιχεί ακριβώς στην τήρηση του καθήκοντος επιμέλειας ως προς το οποίο ο Διαμεσολαβητής δεν διαθέτει, επομένως, κανένα περιθώριο εκτιμήσεως.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 29 Καταρχάς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, όπως προκύπτει από το άρθρο 20, παράγραφος 2, στοιχείο δ', ΣΛΕΕ, το δικαίωμα προσφυγής στον Διαμεσολαβητή σε περίπτωση κακοδιοικήσεως κατά τη δράση των θεσμικών ή λοιπών οργάνων ή οργανισμών της Ένωσης συνιστά δικαίωμα που αναγνωρίζεται ιδίως στους πολίτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης και το οποίο, εξάλλου, κατοχυρώνεται στο άρθρο 43 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης.
- 30 Δυνάμει του άρθρου 228, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, ο Διαμεσολαβητής είναι αρμόδιος να παραλαμβάνει καταγγελίες σχετικά με περιπτώσεις κακής διοίκησης στα πλαίσια της δράσης των θεσμικών ή λοιπών οργάνων ή οργανισμών της Ένωσης, να τις ερευνά και να συντάσσει σχετικές εκθέσεις. Η ίδια αυτή διάταξη διευκρινίζει ότι, στα πλαίσια των καθηκόντων του, ο Διαμεσολαβητής διεξάγει τις έρευνες που κρίνει δικαιολογημένες είτε με δική του πρωτοβουλία είτε βάσει των καταγγελιών που του έχουν υποβληθεί και ότι, εάν διαπιστώσει περίπτωση κακής διοίκησης, υποβάλλει το θέμα στο οικείο θεσμικό ή λοιπό όργανο ή οργανισμό που διαθέτει προθεσμία τριών μηνών για να εκθέσει τη γνώμη του στον Διαμεσολαβητή, πριν αυτός διαβιβάσει έκθεση προς το Κοινοβούλιο και προς το οικείο θεσμικό ή λοιπό όργανο ή οργανισμό και ενημερώσει τον καταγγέλλοντα για το αποτέλεσμα των ερευνών αυτών.

- 31 Όσον αφορά τη δυνατότητα προσώπου που υπέβαλε καταγγελία στον Διαμεσολαβητή να εγείρει ζήτημα ευθύνης της Ένωσης λόγω του τρόπου με τον οποίο εξετάστηκε η καταγγελία του, το Δικαστήριο έχει επισημάνει ότι πρέπει να γίνει παραπομπή στην πάγια νομολογία του, κατά την οποία δικαίωμα αποζημιώσεως αναγνωρίζεται όταν πληρούνται τρεις προϋποθέσεις, δηλαδή όταν ο κανόνας δικαίου που παραβιάστηκε σκοπό έχει να απονεμίσει δικαιώματα στους ιδιώτες, όταν η παράβαση είναι κατάφωρη και όταν υφίσταται άμεσος αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της παραβάσεως της υποχρέωσης που έχει εκείνος που προέβη στη σχετική πράξη και της ζημίας που υπέστησαν οι θιγόντες. Όσον αφορά τη δεύτερη προϋπόθεση, το Δικαστήριο, στο ίδιο πλαίσιο, έχει επίσης επισημάνει ότι το αποφασιστικό κριτήριο για να θεωρηθεί κατάφωρη παραβίαση του δικαίου της Ένωσης είναι το αν το οικείο θεσμικό ή άλλο όργανο της Ένωσης υπερέβη κατά τρόπο πρόδηλο και σοβαρό τα όρια της διακριτικής του ευχέρειας (απόφαση της 23ης Μαρτίου 2004, Διαμεσολαβητής κατά Lamberts, C-234/02 P, EU:C:2004:174, σκέψη 49 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 32 Ως προς το τελευταίο αυτό ζήτημα, το Δικαστήριο έχει διευκρινίσει, επίσης, ότι, για να εξετασθεί αν έλαβε χώρα κατάφωρη παραβίαση του δικαίου της Ένωσης δυνάμενη να στοιχειοθετήσει εξωσυμβατική ευθύνη της Ένωσης λόγω της συμπεριφοράς του Διαμεσολαβητή, πρέπει να ληφθούν υπόψη οι ιδιαιτερότητες του λειτουργήματος του τελευταίου. Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει να γίνει δεκτό ότι ο Διαμεσολαβητής έχει μόνον υποχρέωση χρησιμοποίησης ορισμένων μέσων και ότι διαθέτει ευρεία διακριτική ευχέρεια (απόφαση της 23ης Μαρτίου 2004, Διαμεσολαβητής κατά Lamberts, C-234/02 P, EU:C:2004:174, σκέψη 50).
- 33 Το Δικαστήριο έχει, επίσης, κρίνει ότι, καίτοι ο Διαμεσολαβητής έχει ευρεία διακριτική ευχέρεια όσον αφορά το βάσιμο των καταγγελιών και τη συνέχεια που πρέπει να δοθεί σε αυτές και, στο πλαίσιο αυτό, δεν υπέχει καμία υποχρέωση αποτελέσματος, με συνέπεια ο έλεγχος του δικαστή της Ένωσης να είναι περιορισμένος, εντούτοις δεν μπορεί να αποκλειστεί ότι, σε όλως εξαιρετικές περιστάσεις, ένας πολίτης θα μπορέσει να αποδείξει ότι ο Διαμεσολαβητής παρέβη κατάφωρα το δίκαιο της Ένωσης κατά την άσκηση των καθηκόντων του, με αποτέλεσμα να προκληθεί ζημία στον εν λόγω πολίτη (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 23ης Μαρτίου 2004, Διαμεσολαβητής κατά Lamberts, C-234/02 P, EU:C:2004:174, σκέψη 52).
- 34 Εξάλλου, πρέπει να υπομνησθεί ότι η υποχρέωση επιδείξεως επιμέλειας η οποία είναι συμφυής με την αρχή της χρηστής διοίκησης και έχει γενικώς εφαρμογή επί της δράσης της ενωσιακής διοίκησης στις σχέσεις της με το κοινό απαιτεί η διοίκηση να ενεργεί με επιμέλεια και φρόνηση [βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 16ης Δεκεμβρίου 2008, Masdar (UK) κατά Επιτροπής, C-47/07 P, EU:C:2008:726, σκέψεις 92 και 93].
- 35 Υπό το πρίσμα των ανωτέρω παρατηρήσεων, επισημαίνεται, πρώτον, όσον αφορά το παραδεκτό του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως, ότι με αυτό ο Διαμεσολαβητής επικρίνει όχι την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών από το Γενικό Δικαστήριο, όπως υποστηρίζει η C. Staelen, αλλά την πλάνη περί το δίκαιο στην οποία φέρεται να υπέπεσε το εν λόγω δικαστήριο καθόσον υιοθέτησε μια εσφαλμένη αντίληψη της έννοιας της «κατάφωρης παραβάσεως» του δικαίου της Ένωσης η οποία δύναται να θεμελιώσει ενδεχόμενη εξωσυμβατική ευθύνη αυτής. Επομένως, το πρώτο σκέλος του λόγου αναιρέσεως είναι παραδεκτό.
- 36 Δεύτερον και επί της ουσίας, διαπιστώνεται ότι το Γενικό Δικαστήριο παραβίασε, από πολλές απόψεις, τις αρχές που μνημονεύονται στις σκέψεις 31 έως 33 της παρούσας αποφάσεως, καθόσον έκρινε, με τη σκέψη 86 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η απλή παραβίαση της αρχής της επιμέλειας αρκεί προς απόδειξη της υπάρξεως κατάφωρης παραβάσεως δυνάμενης να στοιχειοθετήσει ευθύνη της Ένωσης, για τον λόγο ότι ο Διαμεσολαβητής δεν διαθέτει διακριτική ευχέρεια όσον αφορά την τήρηση, σε συγκεκριμένη περίπτωση, της εν λόγω αρχής.
- 37 Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου που υπομνήσθηκε στη σκέψη 31 της παρούσας αποφάσεως, μόνον κατάφωρη παράβαση και όχι οποιαδήποτε παράβαση κανόνα δικαίου της Ένωσης που αποσκοπεί στην προστασία των ιδιωτών μπορεί να θεμελιώσει

εξωσυμβατική ευθύνη της Ένωσης. Εξάλλου, όταν ένα θεσμικό ή άλλο όργανο της Ένωσης έχει διακριτική ευχέρεια, μόνον η πρόδηλη και σοβαρή υπέρβαση των ορίων της εξουσίας του μπορεί να συνιστά τέτοια κατάφωρη παράβαση του δικαίου της Ένωσης.

- 38 Το ίδιο ισχύει σε περίπτωση παραβάσεως από τον Διαμεσολαβητή της υποχρέωσης επιμέλειας, η οποία δεν συνιστά αυτομάτως παράνομη συμπεριφορά ικανή να στοιχειοθετήσει ευθύνη της Ένωσης, αλλά πρέπει να εκτιμάται, όπως υπομνήσθηκε στις σκέψεις 32 και 33 της παρούσας αποφάσεως, λαμβάνοντας υπόψη το γεγονός ότι, κατά την άσκηση των καθηκόντων του, ο Διαμεσολαβητής έχει μόνον υποχρέωση χρησιμοποίησης ορισμένων μέσων και ότι διαθέτει ευρεία διακριτική ευχέρεια όσον αφορά, πρώτον, την εκτίμηση της βασιμότητας των καταγγελιών και τη συνέχεια που πρέπει να δοθεί σε αυτές, δεύτερον, τον τρόπο διεξαγωγής των ερευνών που έχουν κινηθεί και διενέργειας περαιτέρω ερευνών και, τρίτον, την ανάλυση των συγκεντρωθέντων στοιχείων καθώς και τα συμπεράσματα που πρέπει να συναχθούν από την ανάλυση αυτή.
- 39 Διαπιστώνοντας, με τη σκέψη 86 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο Διαμεσολαβητής δεν διαθέτει περιθώριο εκτιμήσεως όσον αφορά την τήρηση, σε μια συγκεκριμένη περίπτωση, της αρχής της επιμέλειας, πριν συναγάγει εξ αυτού ότι απλή παραβίαση της εν λόγω αρχής αρκούσε, επομένως, προς απόδειξη του κατάφωρου χαρακτήρα της παραβάσεως, το Γενικό Δικαστήριο αναφερόταν προφανώς στην παρατιθέμενη στη σκέψη 71 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως νομολογία του Δικαστηρίου, κατά την οποία εφόσον το περιθώριο εκτιμήσεως που διαθέτει θεσμικό όργανο της Ένωσης είναι σημαντικά περιορισμένο ή και ανύπαρκτο, η απλή παραβίαση του δικαίου της Ένωσης δύναται να αρκεί προς στοιχειοθέτηση κατάφωρης παραβιάσεως του δικαίου αυτού (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 2002, Επιτροπή κατά Camar και Tico, C-312/00 P, EU:C:2002:736, σκέψη 54 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 40 Το Γενικό Δικαστήριο, ωστόσο, δεν μπορούσε να αποφανθεί ότι οι προϋποθέσεις στοιχειοθέσεως της εξωσυμβατικής ευθύνης της Ένωσης, λόγω παραβάσεως της υποχρέωσης επιμέλειας, συνέτρεχαν, χωρίς να λάβει υπόψη ούτε τον τομέα ούτε τις προϋποθέσεις ούτε το πλαίσιο στο οποίο το οικείο θεσμικό ή άλλο όργανο της Ένωσης υπέχει την εν λόγω υποχρέωση (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 30ής Ιανουαρίου 1992, Finsider κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-363/88 και C-364/88, EU:C:1992:44, σκέψη 24).
- 41 Επομένως, προκειμένου να διαπιστωθεί η ύπαρξη κατάφωρης παραβάσεως της υποχρέωσης επιμέλειας που υπέχει ο Διαμεσολαβητής, είναι αναγκαίο να αποδειχθεί ότι, μη ενεργώντας με τη δέουσα επιμέλεια και προσοχή, κατά την άσκηση της εξουσίας έρευνας που διαθέτει, ο Διαμεσολαβητής υπερέβη κατά τρόπο πρόδηλο και σοβαρό τα όρια της εξουσίας του εκτιμήσεως. Προς τούτο επιβάλλεται να ληφθούν υπόψη, υπό το πρίσμα συγχρόνως του εν λόγω πλαισίου, όλα τα στοιχεία που χαρακτηρίζουν την επίμαχη περίπτωση, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται, ειδικότερα, ο πρόδηλος χαρακτήρας της ελλείψεως επιμέλειας του Διαμεσολαβητή κατά τη διεξαγωγή της έρευνάς του (βλ. υπό την έννοια αυτή, μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 30ής Ιανουαρίου 1992, Finsider κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-363/88 και C-364/88, EU:C:1992:44, σκέψη 22, καθώς και της 10ης Ιουλίου 2003, Επιτροπή κατά Fresh Marine, C-472/00 P, EU:C:2003:399, σκέψη 31), ο συγγνωστός ή ασύγγνωστος χαρακτήρας της (βλ. υπό την έννοια αυτή, μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 30ής Ιανουαρίου 1992, Finsider κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-363/88 και C-364/88, EU:C:1992:44, σκέψη 22, καθώς και της 4ης Ιουλίου 2000, Haim, C-424/97, EU:C:2000:357, σκέψεις 42 και 43), ή, ακόμη, ο ακατάλληλος ή μη εύλογος χαρακτήρας των συμπερασμάτων στα οποία κατέληξε με την έρευνα που διεξήγαγε (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 22ας Οκτωβρίου 1991, Nölle, C-16/90, EU:C:1991:402, σκέψη 13).
- 42 Πρέπει επίσης να διευκρινισθεί ότι, όπως επισήμανε ο Διαμεσολαβητής, μόνον το γεγονός, το οποίο υπογράμμισε το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 85 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η αποστολή του Διαμεσολαβητή συνίσταται στον εντοπισμό περιπτώσεων κακοδιοικήσεως εκ μέρους των θεσμικών ή λοιπών οργάνων της Ένωσης δεν δικαιολογεί ομοίως τη διαπίστωση που περιλαμβάνεται στη σκέψη 86 της αποφάσεως αυτής.

- 43 Συναφώς μπορεί, βεβαίως, να αναμένεται από τον Διαμεσολαβητή, υπό το πρίσμα ιδίως της αποστολής που του ανατίθεται από τη Συνθήκη, να είναι ιδιαίτερα προσεκτικός ως προς την τήρηση της υποχρέωσης επιμέλειας, διεξάγοντας με επιμέλεια και προσοχή την έρευνά του, στο πλαίσιο της οποίας, πάντως, έχει μόνον υποχρέωση χρησιμοποίησης ορισμένων μέσων. Εντούτοις, από τα ανωτέρω δεν είναι δυνατό να συναχθεί ότι οποιαδήποτε παράβαση από τον Διαμεσολαβητή, κατά την άσκηση των καθηκόντων του έρευνας, της υποχρέωσης επιμέλειας που αυτός υπέχει συνιστά, *ipso facto*, κατά την έννοια της νομολογίας που υπομνήσθηκε στις σκέψεις 31 και 32 της παρούσας αποφάσεως, «κατάφωρη παράβαση» της εν λόγω υποχρέωσης.
- 44 Τέλος, και όπως ορθώς παρατήρησε ο Διαμεσολαβητής, η διευκρίνιση που περιέχεται στη σκέψη 87 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κατά την οποία μόνον η παρατυπία που διαπράττει ο Διαμεσολαβητής που έχει ως συνέπεια να μην μπόρεσε να εξετάσει, με επιμέλεια και αμεροληψία, όλα τα κρίσιμα στοιχεία προκειμένου να αποφανθεί επί της βασιμότητας ισχυρισμού σχετικά με περίπτωση κακοδιοικήσεως μπορεί να στοιχειοθετήσει εξωσυμβατική ευθύνη της Ένωσης, ουδόλως επηρεάζει τις εκτιμήσεις που περιέχονται στη σκέψη 41 της παρούσας αποφάσεως. Συγκεκριμένα, η εν λόγω διευκρίνιση αναφέρεται στις συνέπειες που έχει, ενδεχομένως, η διαπιστωθείσα παρατυπία και όχι στη φύση της οικείας πράξεως ή παραλείψεως ούτε στον κατάφωρο χαρακτήρα της παραβιάσεως του δικαίου της Ένωσης που συνιστά την εν λόγω παρατυπία.
- 45 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο, αποφαινόμενο κατά τρόπο γενικό, με τη σκέψη 86 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η «απλή» παραβίαση από τον Διαμεσολαβητή της αρχής της επιμέλειας συνιστούσε «κατάφωρη παράβαση» κανόνα δικαίου της Ένωσης που αποσκοπεί στην προστασία των ιδιωτών, δυνάμενη να στοιχειοθετήσει ευθύνη της Ένωσης, υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο.
- 46 Εντούτοις, η πλάνη αυτή περί το δίκαιο δεν δύναται, στην υπό κρίση υπόθεση, να οδηγήσει, αφ' εαυτής, στην αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Πράγματι, προκειμένου να διαπιστωθεί εάν συντρέχει τέτοια περίπτωση, πρέπει να εξετασθεί εάν, όπως υποστηρίζει ο Διαμεσολαβητής στο πλαίσιο του δεύτερου, του τρίτου και του τέταρτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως καθώς και του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, το Γενικό Δικαστήριο προέβη, εν συνεχεία, σε συγκεκριμένη εφαρμογή της εσφαλμένης αρχής που διατύπωσε στη σκέψη 86 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και εάν το εν λόγω νομικό σφάλμα κατέστησε πλημμελείς τις εκτιμήσεις του Γενικού Δικαστηρίου ότι οι διάφορες συμπεριφορές του Διαμεσολαβητή χαρακτηρίζονται ως «κατάφωρες παραβάσεις» της υποχρέωσης επιμέλειας.

Επί του δεύτερου, του τρίτου και του τέταρτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως

– Επιχειρήματα των διαδίκων

- 47 Με το δεύτερο, το τρίτο και το τέταρτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, ο Διαμεσολαβητής υποστηρίζει ότι, λαμβανομένης υπόψη της πλάνης περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 86 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το εν λόγω δικαστήριο, καθόσον έκρινε, με τις σκέψεις 142 έως 144 της ίδιας αποφάσεως, ότι οι τρεις παραβάσεις της υποχρέωσης επιμέλειας οι οποίες, εν προκειμένω, αποδίδονται στον Διαμεσολαβητή είναι «κατάφωρες», κατά τρόπον ώστε μπορεί να στοιχειοθετηθεί η εξωσυμβατική ευθύνη της Ένωσης, υπέπεσε σε ισάριθμα νομικά σφάλματα.
- 48 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του λόγου αναιρέσεως, ο Διαμεσολαβητής υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο, κρίνοντας με τη σκέψη 142 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι το εν λόγω όργανο είχε υποπέσει σε κατάφωρη παράβαση στο μέτρο που, με την απόφασή του της 22ας Οκτωβρίου 2007, παραμόρφωσε το περιεχόμενο μιας γνώμης του Κοινοβουλίου, για τον λόγο και μόνον ότι ο

Διαμεσολαβητής δεν διαθέτει κανένα περιθώριο εκτιμήσεως οσάκις καλείται να εκθέσει το περιεχόμενο ενός εγγράφου, παρέβη την υποχρέωση που υπέχει να λαμβάνει υπόψη όλα τα συναφή στοιχεία προκειμένου να αποφανθεί επί της υπάρξεως τέτοιας παραβάσεως.

- 49 Εν συνεχεία, προς στήριξη του τρίτου και του τέταρτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως, που βάλλουν, αντιστοίχως, κατά των σκέψεων 143 και 144 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ο Διαμεσολαβητής υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο, καθόσον περιορίστηκε να επιβεβαιώσει ότι οι φερόμενες παραβάσεις από τον Διαμεσολαβητή του καθήκοντος επιμέλειας στο πλαίσιο των ερευνών που αυτός διεξήγαγε προκειμένου να διαπιστωθεί αν το Κοινοβούλιο είχε ενημερώσει τα λοιπά θεσμικά όργανα και τις γενικές διευθύνσεις του σχετικά με την εγγραφή του ονόματος της C. Staelen στον πίνακα των πλέον ικανών υποψηφίων, συνιστούσαν, υπό το πρίσμα της αρχής που το Γενικό Δικαστήριο διατύπωσε με τη σκέψη 86 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, «κατάφωρες παραβιάσεις» του δικαίου της Ένωσης, δεν απέδειξε αλλά εξέλαβε ως δεδομένη την ύπαρξη τέτοιων παραβιάσεων.
- 50 Περαιτέρω, το Γενικό Δικαστήριο, κρίνοντας με τη σκέψη 143 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι ο Διαμεσολαβητής δεν είχε αποδείξει εάν οι πληροφορίες που αναφέρονται στην προηγούμενη σκέψη της παρούσας αποφάσεως είχαν διαβιβαστεί στα λοιπά θεσμικά όργανα της Ένωσης, υπέπεσε σε αντίφαση, δεδομένου εξάλλου ότι, στη σκέψη 105 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, είχε κρίνει ότι τα θεσμικά αυτά όργανα είχαν στη διάθεσή τους τις σχετικές πληροφορίες τουλάχιστον από τις 14 Μαΐου 2007.
- 51 Όσον αφορά τη σκέψη 144 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως σχετικά με τη διαβίβαση των πληροφοριών αυτών στις γενικές διευθύνσεις του Κοινοβουλίου, το Γενικό Δικαστήριο, κρίνοντας ότι ο Διαμεσολαβητής, κατά την εξέταση που διενεργεί, οφείλει να ζητεί και να καταχωρεί στους φακέλους του έγγραφα αποδεικτικά στοιχεία ως προς όλες τις πτυχές της έρευνάς του, παρέλειψε, επιπροσθέτως, να λάβει υπόψη τις ιδιαιτερότητες της αποστολής του Διαμεσολαβητή.
- 52 Κατά την C. Staelen, στο Γενικό Δικαστήριο εναπόκειται να εκτιμήσει τα πραγματικά και νομικά στοιχεία προκειμένου να αποφανθεί εάν η έλλειψη επιμέλειας συνιστά πλημμέλεια και, περαιτέρω, εάν συνιστά κατάφωρη παραβίαση του δικαίου της Ένωσης, με συνέπεια το δεύτερο, το τρίτο και το τέταρτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως που προβάλλει ο Διαμεσολαβητής να είναι απαράδεκτα. Εν πάση περιπτώσει, η ανάλυση στην οποία προβαίνει το Γενικό Δικαστήριο με τις σκέψεις 142 έως 144 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως δεν ενέχει πλάνη περί το δίκαιο.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 53 Όσον αφορά το παραδεκτό του δεύτερου, του τρίτου και του τέταρτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, από το άρθρο 256, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ και από το άρθρο 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο είναι το μόνο αρμόδιο, αφενός, για τη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών, εκτός αν η ανακρίβεια του περιεχομένου των διαπιστώσεων του προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας που του έχουν υποβληθεί, και, αφετέρου, για την εκτίμηση αυτών των πραγματικών περιστατικών. Αντιθέτως, όταν το Γενικό Δικαστήριο έχει διαπιστώσει ή εκτιμήσει τα πραγματικά περιστατικά, το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να ασκήσει έλεγχο όσον αφορά τον νομικό χαρακτηρισμό τους και τις έννομες συνέπειες που έχει συναγάγει συναφώς το Γενικό Δικαστήριο (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 3ης Σεπτεμβρίου 2009, Moser Baer India κατά Συμβουλίου, C-535/06 P, EU:C:2009:498, σκέψη 31 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Στο πλαίσιο αυτό, το Δικαστήριο έχει επανειλημμένως υπενθυμίσει ότι το ζήτημα αν το Γενικό Δικαστήριο ορθώς συνήγαγε από τα εν λόγω πραγματικά περιστατικά ότι τα θεσμικά όργανα της Ένωσης παρέβησαν το καθήκον επιμέλειας συνιστά νομικό ζήτημα το οποίο υπόκειται στον ανααιρετικό έλεγχο του Δικαστηρίου (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 3ης Σεπτεμβρίου 2009, Moser Baer India κατά Συμβουλίου, C-535/06 P, EU:C:2009:498, σκέψη 34 και εκεί παρατιθέμενη

νομολογία). Το ίδιο ισχύει όταν πρόκειται να καθοριστεί αν μια τέτοια παράλειψη πρέπει, περαιτέρω, να χαρακτηριστεί «κατάφωρη παραβίαση» του δικαίου της Ένωσης, δυνάμενη να στοιχειοθετήσει εξωσυμβατική ευθύνη της Ένωσης.

- 54 Αντίθετα προς ό,τι υποστηρίζει η C. Staelen, το δεύτερο, το τρίτο και το τέταρτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως δεν αποσκοπούν σε επανεξέταση πραγματικών εκτιμήσεων του Γενικού Δικαστηρίου, αλλά σκοπούν, κατ' ουσίαν, σε αμφισβήτηση των ενεργειών για τον νομικό χαρακτηρισμό βάσει των οποίων το εν λόγω δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ο Διαμεσολαβητής είχε, εν προκειμένω, υποπέσει σε κατάφωρες παραβιάσεις του δικαίου της Ένωσης.
- 55 Κατά συνέπεια, η ένσταση απαραδέκτου που προβάλλει η C. Staelen πρέπει να απορριφθεί.
- 56 Επί της ουσίας και όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, επισημαίνεται ότι το Γενικό Δικαστήριο, με τη σκέψη 102 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, έκρινε ότι ο Διαμεσολαβητής, καθόσον ανέφερε, στη σκέψη 2.5 της αποφάσεως της 22ας Οκτωβρίου 2007, ότι η διεξαχθείσα έρευνα επιβεβαίωσε αυτό που το Κοινοβούλιο είχε ήδη επισημάνει με τη γνώμη του, ήτοι ότι ο πίνακας επιτυχόντων είχε τεθεί στη διάθεση των λοιπών θεσμικών οργάνων της Ένωσης, ενώ η εν λόγω γνώμη δεν περιείχε σχετική ένδειξη, παραμόρφωσε, λόγω έλλειψης επιμέλειας, το περιεχόμενο του σχετικού εγγράφου.
- 57 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, μολονότι, ασφαλώς, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 38 της παρούσας αποφάσεως, ο Διαμεσολαβητής διαθέτει, κατά την άσκηση των καθηκόντων του, ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως όσον αφορά, μεταξύ άλλων, τη συνέχεια που πρέπει να δοθεί στις καταγγελίες που του υποβάλλονται και τον τρόπο εξετάσεώς τους, εντούτοις γεγονός παραμένει ότι, όταν καλείται να εκθέσει το περιεχόμενο ενός εγγράφου που του διαβιβάστηκε προς στήριξη, όπως εν προκειμένω, των συμπερασμάτων στα οποία καταλήγει με την απόφασή του που περατώνει την έρευνα, το περιθώριο εκτιμήσεως που διαθέτει είναι περιορισμένο, αν όχι ανύπαρκτο. Επομένως, υπό το πρίσμα της νομολογίας που υπομνήσθηκε στη σκέψη 39 της παρούσας αποφάσεως, ορθώς το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, με τη σκέψη 142 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι η παραμόρφωση, από τον Διαμεσολαβητή, του περιεχομένου της γνώμης του Κοινοβουλίου της 20ής Μαρτίου 2007 συνιστούσε κατάφωρη παράβαση δυνάμενη να στοιχειοθετήσει ευθύνη της Ένωσης.
- 58 Κατόπιν των ανωτέρω, το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.
- 59 Όσον αφορά το τρίτο και το τέταρτο σκέλος του λόγου αυτού αναιρέσεως, από τις σκέψεις 143 και 144 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο, για τον χαρακτηρισμό ως κατάφωρων των παραβάσεων της υποχρεώσεως επιμέλειας που διαπιστώθηκαν με τις σκέψεις 109 και 140 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και αφορούσαν τον ελλιπή χαρακτήρα της έρευνας που διεξήγαγε ο Διαμεσολαβητής αναφορικά με τη διαβίβαση του πίνακα των πλέον ικανών υποψηφίων, αντιστοίχως, στα λοιπά θεσμικά όργανα και στις γενικές διευθύνσεις του Κοινοβουλίου, περιορίστηκε σε παραπομπή στις εκτιμήσεις που περιλαμβάνονται στη σκέψη 86 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.
- 60 Η πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 86 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, όπως αυτή προσδιορίστηκε στο πλαίσιο της εξέτασης του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως, κατέστησε πλημμελή την εκτίμηση στην προέβη το εν λόγω δικαστήριο, με τις σκέψεις 143 και 144 της ίδιας αποφάσεως, χαρακτηρίζοντας ως κατάφωρες παραβάσεις, δυνάμενες να στοιχειοθετήσουν εξωσυμβατική ευθύνη της Ένωσης, τις διάφορες εκδηλώσεις έλλειψης επιμέλειας που αποδίδονται εν προκειμένω στον Διαμεσολαβητή.
- 61 Υπό τις συνθήκες αυτές, το τρίτο και το τέταρτο σκέλος του λόγου αυτού αναιρέσεως πρέπει να γίνουν δεκτά, χωρίς να είναι αναγκαίο να εξετασθούν τα λοιπά επιχειρήματα που ο Διαμεσολαβητής προβάλλει προς στήριξή τους.

- 62 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι το πρώτο, το τρίτο και το τέταρτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να γίνουν δεκτά, ενώ το δεύτερο σκέλος πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δεύτερου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 63 Με το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, ο Διαμεσολαβητής υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο απεφάνθη *ultra petita*, καθόσον έκρινε, με τις σκέψεις 205 και 223 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το εν λόγω όργανο, ερειδόμενο στις διευκρινίσεις του Κοινοβουλίου, δεν τήρησε την αρχή της επιμέλειας, ενώ η C. Staelen με την αγωγή της είχε, στην πραγματικότητα, επικαλεστεί πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως του Διαμεσολαβητή.
- 64 Με το δεύτερο σκέλος του λόγου αυτού αναιρέσεως, ο Διαμεσολαβητής υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον έκρινε, με τη σκέψη 204 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το γεγονός ότι, στο πλαίσιο έρευνας, η δοθείσα στον Διαμεσολαβητή από ένα θεσμικό όργανο της Ένωσης διευκρίνιση ενδέχεται να είναι πειστική δεν απαλλάσσει τον Διαμεσολαβητή από την ευθύνη του να βεβαιωθεί ότι τα πραγματικά περιστατικά στα οποία στηρίζεται η διευκρίνιση αυτή είναι αληθή, οσάκις η εν λόγω διευκρίνιση συνιστά το μόνο έρεισμα της διαπιστώσεώς του σχετικά με τη μη συνδρομή περιπτώσεως κακοδιοικήσεως εκ μέρους του εν λόγω οργάνου.
- 65 Με το τρίτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, ο Διαμεσολαβητής υποστηρίζει ότι, ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι υπέπεσε στην πλάνη που του καταλογίζει το Γενικό Δικαστήριο, εντούτοις γεγονός παραμένει ότι το δικαστήριο αυτό δεν εξέτασε το ζήτημα αν μια τέτοια πλάνη συνιστά κατάφωρη παραβίαση του δικαίου της Ένωσης. Συγκεκριμένα, με τη σκέψη 205 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως το Γενικό Δικαστήριο περιορίστηκε να κρίνει, συναφώς, ότι η έλλειψη επιμέλειας την οποία είχε εντοπίσει μπορεί να στοιχειοθετήσει την ευθύνη της Ένωσης.
- 66 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, η C. Staelen υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο, διαπιστώνοντας ότι ο Διαμεσολαβητής δεν τήρησε το καθήκον του επιμέλειας, δεν δέχθηκε αιτίαση η οποία δεν περιλαμβανόταν στην αγωγή και ότι, ως δικαστήριο της ουσίας, είχε την εξουσία να χαρακτηρίσει εκ νέου τα νομικά και πραγματικά στοιχεία που εκτίθενται στην αγωγή.
- 67 Όσον αφορά το δεύτερο και το τρίτο σκέλος του λόγου αυτού αναιρέσεως, η C. Staelen φρονεί ότι, καίτοι ο Διαμεσολαβητής δύναται, ασφαλώς, να στηριχθεί σε πληροφορίες παρασχεθείσες από ένα θεσμικό όργανο της Ένωσης, υπό την προϋπόθεση ότι δεν υφίστανται στοιχεία ικανά να θέσουν εν αμφιβόλω την αξιοπιστία τους, εντούτοις αυτό δεν ίσχυε εν προκειμένω, δεδομένου ότι η επαλήθευση των ισχυρισμών της διοικήσεως συνιστά ακριβώς την ουσία της αποστολής του Διαμεσολαβητή.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 68 Καταρχάς, υπενθυμίζεται ότι, με τη σκέψη 205 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι ο Διαμεσολαβητής δεν ενήργησε με όλη την απαιτούμενη επιμέλεια όταν διαπίστωσε τη μη συνδρομή περιπτώσεως κακοδιοικήσεως εκ μέρους του Κοινοβουλίου σε σχέση με τη διάρκεια εγγραφής της C. Staelen στον πίνακα των πλέον ικανών υποψηφίων, ερειδόμενος συναφώς στις διευκρινίσεις του Κοινοβουλίου ως προς την πρόσληψη των 22 αρχικών επιτυχόντων του γενικού διαγωνισμού EUR/A/151/98, χωρίς να έχει λάβει στοιχεία τα οποία να βεβαιώνουν τον χρόνο προσλήψεως εκάστου εκ των επιτυχόντων αυτών και ενώ οι διευκρινίσεις αυτές απεδείχθησαν, εν συνεχεία, εσφαλμένες. Με την ίδια σκέψη, το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε ως εκ τούτου στο συμπέρασμα, παραπέμποντας συναφώς στις σκέψεις 84 έως 86 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι αυτή η έλλειψη επιμέλειας μπορούσε να στοιχειοθετήσει ευθύνη της Ένωσης.

- 69 Με τη σκέψη 223 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο επανέλαβε ότι αυτή η έλλειψη επιμέλειας είχε ως συνέπεια να εκλάβει εσφαλμένως ο Διαμεσολαβητής ορισμένα πραγματικά περιστατικά ως αποδεδειγμένα και, ως εκ τούτου, να συναγάγει εσφαλμένως ότι δεν συνέτρεχε περίπτωση κακοδιοικήσεως εκ μέρους του Κοινοβουλίου.
- 70 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, είναι ακριβές ότι, όπως επισημαίνει ο Διαμεσολαβητής και όπως, εξάλλου, προκύπτει από τις σκέψεις 162 και 197 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η C. Staelen προέβαλε, προς στήριξη της αγωγής της ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, ότι ο Διαμεσολαβητής είχε υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως καθόσον έκρινε, με την απόφαση της 31ης Μαρτίου 2011, κατόπιν αυτεπάγγελτης έρευνας, ότι το Κοινοβούλιο δεν είχε προβεί σε δυσμενή διάκριση σε βάρος της σε σχέση με τους λοιπούς επιτυχόντες του γενικού διαγωνισμού EUR/A/151/98 όσον αφορά τη διάρκεια ισχύος του πίνακα των πλέον ικανών υποψηφίων.
- 71 Αποφαινόμενο επί του ισχυρισμού αυτού, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, με τις σκέψεις 202 έως 205 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο Διαμεσολαβητής δεν είχε, εν προκειμένω, τηρήσει την υποχρέωσή του επιμέλειας, καθόσον παρέλειψε, κακώς, να εξετάσει το βάσιμο διαβεβαιώσεως του Κοινοβουλίου σχετικά με την αντίστοιχη διάρκεια παρουσίας στον πίνακα των πλέον ικανών υποψηφίων της C. Staelen και των λοιπών επιτυχόντων του επίμαχου διαγωνισμού. Με τον τρόπο αυτό, το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε, κατ' ουσίαν, στο συμπέρασμα ότι ο Διαμεσολαβητής, λόγω ελλείψεως επιμέλειας και προσοχής, είχε υποπέσει σε πλάνη εκτιμήσεως η οποία τον οδήγησε στο εσφαλμένο συμπέρασμα ότι δεν συνέτρεχε περίπτωση κακοδιοικήσεως εκ μέρους του Κοινοβουλίου.
- 72 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το Γενικό Δικαστήριο, προβαίνοντας σε εκ νέου χαρακτηρισμό του υποβληθέντος ενώπιόν του ισχυρισμού, δεν παραμόρφωσε το περιεχόμενό του ούτε, επομένως, αποφάνθηκε *ultra petita*, με συνέπεια ότι το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.
- 73 Εξάλλου, χωρίς να είναι αναγκαίο να εξετασθεί το δεύτερο σκέλος του λόγου αυτού, πρέπει να επισημανθεί, όσον αφορά το τρίτο σκέλος του, ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο ανάλογη εκείνων που διαπιστώθηκαν στο πλαίσιο της εξέτασης του τρίτου και του τέταρτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως, καθόσον έκρινε, με τη σκέψη 205 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η έλλειψη επιμέλειας, εν προκειμένω, του Διαμεσολαβητή συνιστούσε κατάφωρη παράβαση δυνάμενη να στοιχειοθετήσει ευθύνη της Ένωσης, περιοριζόμενο συναφώς σε απλή παραπομπή στο σκεπτικό που αναπτύσσεται στις σκέψεις 84 έως 86 της εν λόγω αποφάσεως.
- 74 Η πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά την έννοια της «κατάφωρης παραβιάσεως» του δικαίου της Ένωσης στην οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 86 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, όπως αυτή προσδιορίστηκε στο πλαίσιο της εξέτασης του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως στη σκέψη 45 της παρούσας αποφάσεως, κατέστησε πλημμελή, στην πράξη, την εκτίμηση του δικαστηρίου αυτού, στη σκέψη 205 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, με την οποία δέχθηκε τον ως άνω χαρακτηρισμό.
- 75 Από τις ανωτέρω σκέψεις συνάγεται ότι το τρίτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως πρέπει να γίνει δεκτό.

Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 76 Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, ο Διαμεσολαβητής υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο, κρίνοντας με τη σκέψη 269 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι η μη τήρηση, από το εν λόγω όργανο, της εύλογης προθεσμίας εντός της οποίας η C. Staelen είχε το δικαίωμα να λάβει απάντηση στις επιστολές της συνιστά «κατάφωρη παράβαση» κανόνα δικαίου της Ένωσης ο οποίος σκοπό έχει την

απονομή δικαιωμάτων στους ιδιώτες και αποφαινόμενο, με τον τρόπο αυτό, ότι οποιαδήποτε υπέρβαση της εύλογης αυτής προθεσμίας στοιχειοθετεί ευθύνη του Διαμεσολαβητή, παρέβλεψε τη διάκριση που πρέπει να πραγματοποιείται μεταξύ του απλού και του «κατάφωρου» χαρακτήρα της παραβίασεως του δικαίου της Ένωσης. Με τον τρόπο αυτό, το Γενικό Δικαστήριο παρέβη την υποχρέωση που υπέχει να λάβει υπόψη όλα τα κρίσιμα στοιχεία που θα του επέτρεπαν να αποφανθεί επί του ζητήματος αυτού.

77 Η C. Staelen αμφισβητεί οποιαδήποτε πλάνη περί το δίκαιο συναφώς.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

78 Αφού διαπίστωσε, με τη σκέψη 256 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο Διαμεσολαβητής είχε, σε δύο περιπτώσεις, παραβεί την υποχρέωσή του να απαντήσει σε επιστολές της C. Staelen εντός εύλογης προθεσμίας, το Γενικό Δικαστήριο περιορίστηκε, με τη σκέψη 269 της ίδιας αποφάσεως, να επισημάνει λακωνικά ότι ο Διαμεσολαβητής, μη σεβόμενος το δικαίωμα της C. Staelen να λάβει απάντηση εντός εύλογης προθεσμίας, υπέπεσε σε κατάφωρη παράβαση κανόνα δικαίου της Ένωσης ο οποίος σκοπό έχει την απονομή δικαιωμάτων στους ιδιώτες, δυνάμενη να στοιχειοθετήσει την εξωσυμβατική ευθύνη της Ένωσης.

79 Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο εξομοίωσε την οποιαδήποτε παράβαση του καθήκοντος ενέργειας εντός εύλογης προθεσμίας με κατάφωρη παράβαση κανόνα δικαίου της Ένωσης.

80 Με τον τρόπο αυτό, το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη τη νομολογία του Δικαστηρίου που αναφέρθηκε στις σκέψεις 31 έως 33 της παρούσας αποφάσεως.

81 Επιπροσθέτως, το Γενικό Δικαστήριο ουδόλως αιτιολόγησε τον «κατάφωρο» χαρακτήρα της παραβίασεως του δικαίου της Ένωσης την οποία είχε προηγουμένως διαπιστώσει.

82 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι η υποχρέωση αιτιολογήσεως των αποφάσεων του Δικαστηρίου απορρέει από το άρθρο 36 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ισχύει για το Γενικό Δικαστήριο δυνάμει του άρθρου 53, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω Οργανισμού και του άρθρου 117 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 2007, *Naires Heraclio Fournier κατά ΓΕΕΑ*, C-311/05 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2007:572, σκέψη 51).

83 Εξάλλου, από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η συλλογιστική του Γενικού Δικαστηρίου πρέπει να προκύπτει κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο από την αιτιολογία της αποφάσεως, ούτως ώστε οι ενδιαφερόμενοι να γνωρίζουν τους λόγους στους οποίους στηρίζεται η απόφαση αυτή και το Δικαστήριο να δύναται να ασκήσει τον δικαστικό έλεγχο του (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 20ής Ιανουαρίου 2011, *General Química κ.λπ. κατά Επιτροπής*, C-90/09 P, EU:C:2011:21, σκέψη 59 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

84 Εν προκειμένω, η έλλειψη οποιασδήποτε αιτιολογίας προς στήριξη του χαρακτηρισμού περί «κατάφωρης» παραβίασεως, τον οποίο δέχθηκε το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 269 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, στερεί από το Δικαστήριο τη δυνατότητα να εκτιμήσει, εάν, όπως υποστηρίζει κατ' ουσίαν ο Διαμεσολαβητής με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε ή όχι σε πλάνη περί το δίκαιο στο μέτρο που δέχθηκε τον χαρακτηρισμό αυτό.

85 Η έλλειψη αυτή αιτιολογίας, η οποία εμπίπτει στην παράβαση ουσιώδους τύπου και εμποδίζει τον έλεγχο του Δικαστηρίου, αποτελεί λόγο δημοσίας τάξεως τον οποίο ο δικαστής της Ένωσης όχι μόνο μπορεί αλλά και οφείλει να εξετάζει αυτεπαγγέλτως (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις της

20ής Φεβρουαρίου 1997, Επιτροπή κατά Daffix, C-166/95 P, EU:C:1997:73, σκέψη 24, καθώς και της 28ης Ιανουαρίου 2016, Quimitécnica.com και de Mello κατά Επιτροπής, C-415/14 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2016:58, σκέψη 57 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 86 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως που προβάλλει ο Διαμεσολαβητής πρέπει να γίνει δεκτός.

Επί του τετάρτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 87 Ο Διαμεσολαβητής υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, καθόσον χαρακτήρισε, με τη σκέψη 290 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασεως, και μάλιστα χωρίς να εξηγήσει τον λόγο, ως «ηθική βλάβη» την προσβολή της εμπιστοσύνης της C. Staelen στον θεσμό του Διαμεσολαβητή εξαιτίας των διαφόρων σφαλμάτων που αυτός διέπραξε.
- 88 Η C. Staelen αμφισβητεί την ύπαρξη οποιασδήποτε πλάνης περί το δίκαιο συναφώς.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 89 Από τη σκέψη 290 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασεως προκύπτει ότι η ηθική βλάβη την οποία το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε ότι υπέστη η C. Staelen αφορά, εν προκειμένω, αφενός, την απώλεια εμπιστοσύνης της ενδιαφερομένης στον θεσμό του Διαμεσολαβητή και, αφετέρου, το συναίσθημα ή την αίσθηση αυτής ότι με την καταγγελία την οποία υπέβαλε ενώπιον του εν λόγω οργάνου της Ένωσης απώλεσε χρόνο και ενέργεια.
- 90 Ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως, ο οποίος βάλλει κατά της αναιρεσιβαλλομένης απόφασεως σε σχέση με την πρώτη συνιστώσα της ηθικής βλάβης, ήτοι την απώλεια εμπιστοσύνης στον θεσμό του Διαμεσολαβητή, περιλαμβάνει δύο σκέλη. Ο Διαμεσολαβητής προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο τόσο το γεγονός ότι χαρακτήρισε, εσφαλμένως, την εν λόγω συνιστώσα ως «ηθική βλάβη» όσο και το ότι δέχθηκε τον χαρακτηρισμό αυτό χωρίς να παράσχει καμία εξήγηση.
- 91 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού αναιρέσεως, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η βλάβη της οποίας ζητείται η αποκατάσταση πρέπει να είναι πραγματική και βέβαιη (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 7ης Φεβρουαρίου 1990, Culin κατά Επιτροπής, C-343/87, EU:C:1990:49, σκέψη 27, της 14ης Μαΐου 1998, Συμβούλιο κατά de Nil και Imprens, C-259/96 P, EU:C:1998:224, σκέψη 23, καθώς και της 21ης Φεβρουαρίου 2008, Επιτροπή κατά Girardot, C-348/06 P, EU:C:2008:107, σκέψη 54 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 92 Ασφαλώς, δεν αμφισβητείται ότι, λαμβανομένης υπόψη της αποστολής που έχει ανατεθεί στον Διαμεσολαβητή, η εμπιστοσύνη των πολιτών της Ένωσης στην ικανότητά του να διενεργεί ενδεδειγμένες και αμερόληπτες έρευνες για τις καταγγελλόμενες περιπτώσεις κακοδιοικήσεως έχει θεμελιώδη σημασία. Όπως υπογραμμίζεται στην αιτιολογική σκέψη 2 της απόφασεως 2008/587, η εμπιστοσύνη αυτή είναι, κατά τα λοιπά, εξίσου θεμελιώδης για την επιτυχία της δράσης του Διαμεσολαβητή.
- 93 Εντούτοις, επισημαίνεται, αφενός, ότι οι παρατηρήσεις αυτές ισχύουν, σε μεγάλο βαθμό, και για οποιοδήποτε θεσμικό ή άλλο όργανο ή οργανισμό της Ένωσης το οποίο αποφαίνεται επί ατομικών αιτήσεων, είτε πρόκειται για καταγγελίες, όπως εν προκειμένω, είτε για προσφυγές, και δη, γενικότερα, για οποιαδήποτε αίτηση την οποία τα εν λόγω θεσμικά ή άλλα όργανα ή οργανισμοί υποχρεούνται να εξετάσουν.

- 94 Αφετέρου, η ενδεχόμενη απώλεια εμπιστοσύνης στον θεσμό του Διαμεσολαβητή ως απόρροια της συμπεριφοράς που αυτός επιδεικνύει στο πλαίσιο των ερευνών του είναι ικανή να επηρεάσει, αδιακρίτως, όλα τα πρόσωπα που έχουν το δικαίωμα να υποβάλλουν, ανά πάσα στιγμή, καταγγελία ενώπιον αυτού.
- 95 Εξ αυτού συνάγεται ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον χαρακτήρισε την απώλεια εμπιστοσύνης στον θεσμό του Διαμεσολαβητή, που προέβαλε η C. Staelen, ως ηθική βλάβη δυνάμενη να αποκατασταθεί. Επομένως, το πρώτο σκέλος του τέταρτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να γίνει δεκτό, χωρίς να είναι αναγκαίο να εξετασθεί το δεύτερο σκέλος του.

Επί του πέμπτου λόγου αναιρέσεως

- 96 Με τον πέμπτο λόγο αναιρέσεως, ο Διαμεσολαβητής υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, καθόσον έκρινε, με τις σκέψεις 292 και 293 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η παρανομία την οποία διέπραξε το εν λόγω όργανο στο πλαίσιο της αυτεπάγγελτης έρευνάς του ήταν η καθοριστική αιτία της ηθικής βλάβης την οποία υπέστη η C. Staelen και η οποία συνίσταται στην απώλεια της εμπιστοσύνης της στον θεσμό του Διαμεσολαβητή.
- 97 Λαμβανομένου υπόψη του συμπεράσματος που διατυπώθηκε στη σκέψη 95 της παρούσας αποφάσεως, παρέλκει η εξέταση του πέμπτου λόγου αναιρέσεως.

Επί της μερικής αναιρέσεως της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως

- 98 Δεδομένου ότι το πρώτο, το τρίτο και το τέταρτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, το τρίτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως και ο τρίτος λόγος αναιρέσεως κρίθηκαν βάσιμοι, συνάγεται ότι οι τέσσερις από τις πέντε παράνομες συμπεριφορές που το Γενικό Δικαστήριο καταλόγισε στον Διαμεσολαβητή με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση χαρακτηρίστηκαν από αυτό ως κατάφωρες παραβιάσεις του δικαίου της Ένωσης, δυνάμενες να στοιχειοθετήσουν εξωσυμβατική ευθύνη της Ένωσης, μόνον λόγω πλάνης περί το δίκαιο για τρεις από τις συμπεριφορές αυτές και λόγω ελλείψεως αιτιολογίας για την τέταρτη. Εξάλλου, ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως έγινε δεκτός με το σκεπτικό ότι το Γενικό Δικαστήριο είχε υποπέσει σε πλάνη περί το δίκαιο, καθόσον χαρακτήρισε ως ηθική βλάβη, δυνάμενη να αποκατασταθεί, την ενδεχόμενη απώλεια εμπιστοσύνης της C. Staelen στον θεσμό του Διαμεσολαβητή εξαιτίας του τρόπου με τον οποίο ο τελευταίος εξετέλεσε εν προκειμένω τα καθήκοντά του έρευνας.
- 99 Υπό τις συνθήκες αυτές, η απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου να υποχρεώσει τον Διαμεσολαβητή να καταβάλει χρηματική ικανοποίηση στην C. Staelen στερείται νομικής βάσεως.
- 100 Για τον λόγο αυτό, το σημείο 1 του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως πρέπει να αναιρεθεί.
- 101 Αντιθέτως, δεν συντρέχει λόγος να αναιρεθεί το σημείο 2 του εν λόγω διατακτικού με το οποίο το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε, κατά τα λοιπά, την αγωγή της C. Staelen, δεδομένου ότι η κρίση αυτή δεν επηρεάζεται από το γεγονός ότι ο πρώτος, ο δεύτερος, ο τρίτος και ο τέταρτος λόγος της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως είναι εν μέρει βάσιμοι.
- 102 Τέλος, υπό το πρίσμα της μερικής αναιρέσεως της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου επί των δικαστικών εξόδων και, επομένως, τα σημεία 3 και 4 του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως πρέπει ομοίως να αναιρεθούν.

Επί της αγωγής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου

- 103 Σύμφωνα με το άρθρο 61, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, σε περίπτωση αναίρεσης της απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου, το Δικαστήριο μπορεί να αποφανθεί το ίδιο οριστικά επί της διαφοράς, εφόσον είναι ώριμη προς εκδίκαση. Τούτο ισχύει εν προκειμένω.
- 104 Όσον αφορά, πρώτον, τις παραβάσεις του καθήκοντος επιμέλειας που καταλογίζονται στον Διαμεσολαβητή, πρέπει να υπομνησθεί ότι αφορούν, καταρχάς, το γεγονός ότι, στο πλαίσιο της αρχικής έρευνας, ο Διαμεσολαβητής παρέλειψε να εξετάσει το ζήτημα πότε και με ποιον τρόπο η εγγραφή του ονόματος της C. Staelen στον πίνακα των πλέον ικανών υποψηφίων διαβιβάστηκε στα λοιπά θεσμικά ή άλλα όργανα ή οργανισμούς της Ένωσης.
- 105 Όσον αφορά την παράβαση αυτή, διαπιστώνεται ότι είναι αρκούντως σοβαρή ώστε να μπορεί να στοιχειοθετήσει εξωσυμβατική ευθύνη της Ένωσης.
- 106 Περαιτέρω, η απάντηση στην ερώτηση σχετικά με το πότε και με ποιον τρόπο τα όργανα και οι οργανισμοί της Ένωσης ενημερώθηκαν περί της εγγραφής του ονόματος της C. Staelen στον πίνακα των πλέον ικανών υποψηφίων περιλαμβανόταν μεταξύ των κρίσιμων στοιχείων που αποτελούσαν αντικείμενο της έρευνας του Διαμεσολαβητή, με σκοπό να προσδιοριστεί εάν το Κοινοβούλιο, κατά την εξέταση του φακέλου της ενδιαφερομένης μετά την εγγραφή αυτή, ήταν υπεύθυνο για περίπτωση κακοδιοικήσεως. Επιπροσθέτως, η εξακρίβωση περί του ότι τα λοιπά θεσμικά ή άλλα όργανα ή οργανισμοί της Ένωσης είχαν πράγματι ενημερωθεί για την εν λόγω εγγραφή και ο τρόπος με τον οποίο αυτό συνέβη, αποτελούσε ρητώς εξαγγελθέν αντικείμενο της απόφασης του Διαμεσολαβητή περί διεξαγωγής έρευνας.
- 107 Εντούτοις, ο Διαμεσολαβητής περιορίστηκε, ως προς το σημείο αυτό, σε μόνη τη διαβίβαση από το Κοινοβούλιο ενός εγγράφου «rooling», με ημερομηνία 14 Μαΐου 2007, από το οποίο προέκυπτε ότι κατά την ημερομηνία αυτή ένας μόνον υποψήφιος εξακολουθούσε να είναι εγγεγραμμένος στον πίνακα των πλέον ικανών υποψηφίων. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής συνήγαγε από το έγγραφο αυτό ότι η C. Staelen ήταν η μόνη υποψήφια της οποίας το όνομα εξακολουθούσε να περιλαμβάνεται στον εν λόγω πίνακα και ότι τα λοιπά θεσμικά ή άλλα όργανα ή οργανισμοί της Ένωσης είχαν, επομένως, λαμβανομένου υπόψη και του προσβάσιμου χαρακτήρα του εν λόγω εγγράφου, τη δυνατότητα να λάβουν γνώση της πληροφορίας αυτής, τουλάχιστον από τις 14 Μαΐου 2007.
- 108 Ακόμη και αν γίνει δεκτό, ωστόσο, ότι ο Διαμεσολαβητής μπορούσε εύλογα να συναγάγει από το επίμαχο έγγραφο ότι η εγγραφή της C. Staelen στον πίνακα των πλέον ικανών υποψηφίων ήταν γνωστή στα λοιπά θεσμικά ή άλλα όργανα ή οργανισμούς της Ένωσης τουλάχιστον από την ημερομηνία του εν λόγω εγγράφου, ήτοι από τις 14 Μαΐου 2007, εντούτοις γεγονός παραμένει ότι, όπως παραδέχθηκε ο Διαμεσολαβητής με το υπόμνημα αντικρούσεως, το γεγονός αυτό δεν καθιστούσε δυνατό να προσδιοριστεί το πότε και με ποιον τρόπο η εν λόγω εγγραφή, η οποία θεωρείται ότι είχε ήδη πραγματοποιηθεί στις 17 Μαΐου 2005, γνωστοποιήθηκε από το Κοινοβούλιο στα εν λόγω θεσμικά ή λοιπά όργανα και τους οργανισμούς της Ένωσης.
- 109 Επομένως, ο Διαμεσολαβητής, καθόσον κατέληξε στο συμπέρασμα, με το σημείο 2.5. της απόφασής του της 22ας Οκτωβρίου 2007, ότι η εγγραφή της C. Staelen στον πίνακα των πλέον ικανών υποψηφίων είχε πράγματι γνωστοποιηθεί από το Κοινοβούλιο στα λοιπά θεσμικά όργανα της Ένωσης παραπέμποντας συναφώς, ιδίως, στο αποτέλεσμα ενός ελέγχου ο οποίος ήταν προδήλως ελλιπής από την άποψη αυτή, υπέπεσε, λόγω ελλείψεως επιμέλειας και προσοχής, σε μη συγγνωστή πλάνη εκτιμήσεως και υπερέβη, ως εκ τούτου, κατά τρόπο πρόδηλο και σοβαρό τα όρια της διακριτικής του ευχέρειας στο πλαίσιο της διεξαγωγής της έρευνάς του.

- 110 Όσον αφορά, εν συνεχεία, την παράβαση του καθήκοντος επιμέλειας που καταλογίζεται στον Διαμεσολαβητή και η οποία αναφέρεται στο γεγονός ότι αυτός δεν ήταν, κατ' ουσίαν, σε θέση να στηρίξει την εκτίμηση που περιέχεται στο σημείο 2.4 της αποφάσεώς του της 22ας Οκτωβρίου 2007 παρά μόνο μέσω εικασίας στηριζόμενης σε έγγραφα των οποίων δεν μπόρεσε να διευκρινίσει ούτε τη φύση ούτε το περιεχόμενο, πρέπει να γίνει δεκτό ότι αυτή έχει κατάφωρο χαρακτήρα.
- 111 Συγκεκριμένα, αφενός, η αρχική έρευνα και ο έλεγχος που διενήργησε ο Διαμεσολαβητής αφορούσαν το ζήτημα αν η εγγραφή του ονόματος της C. Staelen στον πίνακα των πλέον ικανών υποψηφίων είχε τεθεί στη διάθεση όλων των γενικών διευθύνσεων του Κοινοβουλίου. Αφετέρου, στο σημείο 2.4 της αποφάσεώς του της 22ας Οκτωβρίου 2007, ο Διαμεσολαβητής επιβεβαίωσε, συναφώς, ότι, λόγω της έρευνάς του στον φάκελο του Κοινοβουλίου, η υποψηφιότητα της C. Staelen είχε πράγματι τεθεί στη διάθεση όλων των γενικών διευθύνσεων.
- 112 Πλην όμως, ο Διαμεσολαβητής, καθόσον σε σχέση με μια κρίσιμη για τη διαπίστωση ενδεχόμενης περιπτώσεως κακοδιοικήσεως πτυχή, την οποία αφορούσε συγκεκριμένα η αρχική έρευνά του, διατύπωσε μια τέτοια εκτίμηση στην απόφασή του της 22ας Οκτωβρίου 2007, με την οποία περατώθηκε η εν λόγω έρευνα, χωρίς συγχρόνως, στην εν λόγω απόφαση, είτε να αναφερθεί, κατά τρόπο πιο συγκεκριμένο, στα έγγραφα τα οποία τεκμηριώνουν την εν λόγω εκτίμηση είτε να τεκμηριώσει την εκτίμηση αυτή με κάποιον άλλον τρόπο, πέραν της απλής εικασίας που εξέθεσε στα δικόγραφα του ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και κατά την οποία «[ό]λα [αυτά άφηναν] επομένως να εννοηθεί ότι οι εκπρόσωποί [του] [...] είχαν πράγματι δει, στο πλαίσιο της έρευνας που πραγματοποιούσαν, έγγραφα που επιβεβαίωναν ότι το Κοινοβούλιο είχε ενημερώσει τις υπηρεσίες του για το γεγονός ότι το όνομα της [ε]νάγουσας είχε προστεθεί στον οικείο πίνακα [των πλέον ικανών υποψηφίων]», υπέπεσε, λόγω ελλείψεως επιμέλειας και προσοχής, σε μη συγγνωστή πλάνη και υπερέβη κατά τρόπο πρόδηλο και σοβαρό τα όρια της διακριτικής του ευχέρειας στο πλαίσιο της διεξαγωγής της έρευνάς του.
- 113 Τέλος, πρέπει να εξετασθεί η παράβαση της υποχρεώσεως επιμέλειας που αφορά το γεγονός ότι ο Διαμεσολαβητής, στην απόφασή του της 31ης Μαρτίου 2011 με την οποία περατώθηκε η αυτεπάγγελτη έρευνα, κατέληξε στη διαπίστωση ότι δεν συνέτρεχε περίπτωση κακοδιοικήσεως εκ μέρους του Κοινοβουλίου αναφορικά με τη διάρκεια της εγγραφής της C. Staelen, αφενός, και των λοιπών επιτυχόντων του γενικού διαγωνισμού EUR/A/151/98, αφετέρου, στον πίνακα των πλέον ικανών υποψηφίων, αρκούμενος, ως προς την πτυχή αυτή της έρευνας, σε μια διευκρίνιση δοθείσα από το Κοινοβούλιο, χωρίς να βεβαιωθεί ότι τα πραγματικά περιστατικά στα οποία στηρίζεται η διευκρίνιση αυτή είναι αληθή.
- 114 Συναφώς, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι, όταν η διοίκηση καλείται να διεξαγάγει έρευνα, υποχρεούται να τη διεξαγάγει με τη μέγιστη δυνατή επιμέλεια, προκειμένου να άρει τις υφιστάμενες αμφιβολίες και να αποσαφηνίσει την κατάσταση (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 11ης Νοεμβρίου 1986, Irish Grain Board, 254/85, EU:C:1986:422, σκέψη 16).
- 115 Εν προκειμένω, από την υποβληθείσα στο Δικαστήριο δικογραφία προκύπτει ότι, με την απόφασή του της 31ης Μαρτίου 2011, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η προβληθείσα από την C. Staelen διαφοροποίηση μεταξύ της διάρκειας της εγγραφής της στον πίνακα των πλέον ικανών υποψηφίων και εκείνης των λοιπών επιτυχόντων δεν συνιστούσε περίπτωση κακοδιοικήσεως εκ μέρους του Κοινοβουλίου, καθόσον ο Διαμεσολαβητής είχε θεωρήσει πειστική τη διευκρίνιση που του είχε δοθεί συναφώς από το εν λόγω όργανο, ήτοι ότι αυτοί οι λοιποί επιτυχόντες είχαν προσληφθεί εντός διετίας από της δημοσιεύσεως του εν λόγω πίνακα, ενώ το όνομα της C. Staelen είχε περιληφθεί στον εν λόγω πίνακα για περίοδο λίγο μεγαλύτερη των δύο ετών.

- 116 Δεν αμφισβητείται επίσης, υπό το πρίσμα της εν λόγω δικογραφίας, ότι η αυτεπάγγελτη έρευνα και ο έλεγχος που διενήργησε εν προκειμένω ο Διαμεσολαβητής, με σκοπό να διαπιστωθεί αν η συμπεριφορά του Κοινοβουλίου συνιστούσε περίπτωση κακοδιοικήσεως, αφορούσαν ιδίως το συγκεκριμένο ζήτημα αν η C. Staelen είχε εγγραφεί στον πίνακα των πλέον ικανών υποψηφίων για μικρότερη, σε σχέση με τους λοιπούς επιτυχόντες, περίοδο.
- 117 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο Διαμεσολαβητής δεν μπορούσε, χωρίς να υποπέσει σε μη συγγνωστή πλάνη και, συνακόλουθα, χωρίς να υπερβεί, κατά τρόπο πρόδηλο και σοβαρό τα όρια της διακριτικής του ευχέρειας στο πλαίσιο της διεξαγωγής της εν λόγω έρευνας, να καταλήξει, με την απόφασή του της 31ης Μαρτίου 2011, με την οποία περατώθηκε η έρευνα αυτή, στη διαπίστωση ότι τούτο δεν συνέβαινε και ότι δεν υφίστατο, επομένως, δυσμενής διάκριση σε βάρος της C. Staelen, ερειδόμενος, συναφώς, αποκλειστικά σε μια απλή διευκρίνιση δοθείσα από το αρμόδιο όργανο, χωρίς καν να προσπαθήσει να λάβει, κάνοντας χρήση των μέσων έρευνας που έχει στη διάθεσή του δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 2, της αποφάσεως 94/262, λεπτομερέστερες πληροφορίες οι οποίες να καθιστούν δυνατή την επαλήθευση ότι τα πραγματικά περιστατικά που επικαλέστηκε για την απαλλαγή του το εν λόγω θεσμικό όργανο και στα οποία στηριζόταν η διευκρίνιση αυτή ήταν αληθή.
- 118 Όσον αφορά, δεύτερον, τον ισχυρισμό της C. Staelen σχετικά με προσβολή του δικαιώματός της όπως οι αιτήσεις της εξετασθούν εντός εύλογης προθεσμίας, επισημαίνεται, ασφαλώς, ότι τα διαστήματα, αντιστοίχως, των οκτώ και πέντε μηνών, εντός των οποίων ο Διαμεσολαβητής απάντησε την 1η Ιουλίου 2008, σε δύο επιστολές που η C. Staelen του απέστειλε, μια πρώτη με ημερομηνία 19 Οκτωβρίου 2007 και μια δεύτερη με ημερομηνία 24 Ιανουαρίου 2008, έχουν, ενδεχομένως, εκ πρώτης όψεως, ιδιαίτερα μεγάλη διάρκεια.
- 119 Εντούτοις, και μολονότι δεν αμφισβητείται από τους διαδίκους ότι ο Διαμεσολαβητής όφειλε να απαντήσει ταχύτερα στις δύο προαναφερθείσες επιστολές, δεν μπορεί να γίνει δεκτό, εν προκειμένω, ότι απαντώντας καθυστερημένα στις επιστολές αυτές ο Διαμεσολαβητής διέπραξε «κατάφωρη παράβαση» κανόνα δικαίου της Ένωσης που αποσκοπεί στην προστασία των ιδιωτών, κατά την έννοια της νομολογίας του Δικαστηρίου που υπομνήσθηκε στις σκέψεις 31 και 32 της παρούσας αποφάσεως.
- 120 Συναφώς, επισημαίνεται ότι, με την από 19 Οκτωβρίου 2007 επιστολή της, η C. Staelen επεδίωκε να γνωστοποιήσει στον Διαμεσολαβητή έγγραφο του Κοινοβουλίου με ημερομηνία 15 Οκτωβρίου 2007, σχετικό με τη λήξη ισχύος, από τις 31 Αυγούστου 2007, του πίνακα των πλέον ικανών υποψηφίων. Όσον αφορά την επιστολή της 24ης Ιανουαρίου 2008, με αυτή ερωτάτο ο Διαμεσολαβητής αν, υπό το πρίσμα των στοιχείων που περιλαμβάνονταν στην επιστολή της 19ης Οκτωβρίου 2007, προτίθετο να διατάξει να κινηθεί εκ νέου η αρχική έρευνα η οποία είχε στο μεταξύ περατωθεί με την απόφαση της 22ας Οκτωβρίου 2007.
- 121 Όσον αφορά, ωστόσο, την επιστολή της 19ης Οκτωβρίου 2007, η αιτίαση κατά του Διαμεσολαβητή δεν αφορά το γεγονός ότι αυτός γνωστοποίησε στην C. Staelen την απόφασή του της 22ας Οκτωβρίου 2007, με την οποία περατώθηκε η αρχική έρευνα, χωρίς να λάβει υπόψη, ενδεχομένως, στοιχεία που περιλαμβάνονταν στην εν λόγω επιστολή, αλλά απλώς το ότι καθυστέρησε να απαντήσει στην επιστολή αυτή. Ο Διαμεσολαβητής υπογράμμισε, εξάλλου, συναφώς, με το υπόμνημά του αντικρούσεως ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, ότι το εν λόγω έγγραφο περιήλθε σε αυτόν μόλις στις 22 Οκτωβρίου 2007, ήτοι αφού είχε ήδη εκδώσει την απόφασή του περί περατώσεως της έρευνας.
- 122 Από τα ανωτέρω προκύπτει, ιδίως, ότι ούτε η αιτίαση αυτή ούτε η σχετική με την καθυστέρηση της απαντήσεως του Διαμεσολαβητή στην επιστολή της 24ης Ιανουαρίου 2008 αφορούσαν, εν προκειμένω, τον τρόπο διεξαγωγής και περάτωσης από τον Διαμεσολαβητή της αρχικής και της αυτεπάγγελτης έρευνάς του.

- 123 Ωστόσο, λαμβανομένου υπόψη, ειδικότερα, ότι ο Διαμεσολαβητής, με την απόφασή του της 22ας Οκτωβρίου 2007, είχε μόλις περατώσει μια έρευνα η οποία διήρκεσε περίπου ένα έτος, αφενός, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι αυτός, απλώς και μόνον επειδή, σε ένα πρώτο στάδιο, δεν απάντησε στην επιστολή που του διαβίβασε *in extremis* η C. Staelen στις 19 Οκτωβρίου 2007, πριν αυτή του υποβάλει, στις 24 Ιανουαρίου 2008, αίτηση στηριζόμενη στο στοιχείο που περιεχόταν στην εν λόγω επιστολή της 19ης Οκτωβρίου 2007, προκειμένου, ενδεχομένως, να κινηθεί εκ νέου η έρευνα, υπερέβη κατά τρόπο πρόδηλο και σοβαρό τα όρια της ευρείας διακριτικής ευχέρειας που υπομνήσθηκε στη σκέψη 33 της παρούσας αποφάσεως και την οποία διαθέτει ως προς την εκτίμηση της βασιμότητας των υποβαλλομένων καταγγελιών και τη συνέχεια που πρέπει να δοθεί σε αυτές ή ότι, στο πλαίσιο αυτό, προσέβαλε το δικαίωμα της C. Staelen όπως οι αιτήσεις της εξετασθούν εντός εύλογης προθεσμίας.
- 124 Αφετέρου, στο ίδιο αυτό πλαίσιο, δεν μπορεί επίσης να γίνει δεκτό ότι ο Διαμεσολαβητής, λαμβάνοντας απλώς και μόνο θέση επί της εν λόγω αιτήσεως εντός πέντε μηνών από την υποβολή της, σε ένα δεύτερο στάδιο και αφού του είχε ζητηθεί να εξετάσει το ενδεχόμενο να κινηθεί εκ νέου τη μόλις περατωθείσα έρευνα, υπερέβη κατά τρόπο πρόδηλο και σοβαρό τα ως άνω όρια ή προσέβαλε το δικαίωμα της C. Staelen όπως οι αιτήσεις της εξετασθούν εντός εύλογης προθεσμίας.
- 125 Επομένως, το γεγονός και μόνον ότι ο Διαμεσολαβητής απάντησε με κάποια καθυστέρηση στις προαναφερθείσες δύο αιτήσεις της C. Staelen δεν δύναται να στοιχειοθετήσει εξωσυμβατική ευθύνη της Ένωσης.
- 126 Από το σύνολο των ανωτέρω προκύπτει ότι, στο πλαίσιο της διεξαγωγής της αρχικής και της αυτεπάγγελτης έρευνάς του, ο Διαμεσολαβητής προέβη σε τρεις «κατάφωρες παραβάσεις» της υποχρέωσης επιμέλειας, κατά την έννοια της νομολογίας που υπομνήσθηκε στις σκέψεις 31 και 32 της παρούσας αποφάσεως, στις οποίες προστίθεται εκείνη την οποία ορθώς επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο, όπως προκύπτει από την εξέταση του δεύτερου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως, και αφορά την παραμόρφωση, από τον Διαμεσολαβητή, του περιεχομένου της γνώμης του Κοινοβουλίου της 20ής Μαρτίου 2007, με συνέπεια να υφίσταται ένα σύνολο κατάφωρων παραβάσεων δυνάμενων να στοιχειοθετήσουν την ευθύνη της Ένωσης.
- 127 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να εξετασθεί, σε ένα δεύτερο στάδιο, αν οι εν λόγω παραβάσεις προκάλεσαν στην C. Staelen πραγματική και βέβαιη ζημία, κατά την έννοια της νομολογίας που υπομνήσθηκε στη σκέψη 91 της παρούσας αποφάσεως, διασφαλιζόμενου, συναφώς, ότι η βλάβη αυτή αποτελεί άμεση συνέπεια των εν λόγω παραβάσεων (βλ. υπό την έννοια αυτή, μεταξύ άλλων, απόφαση της 28ης Ιουνίου 2007, *Internationaler Hilfsfonds κατά Επιτροπής*, C-331/05 P, EU:C:2007:390, σκέψη 23 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 128 Δεδομένου ότι το Δικαστήριο έκανε δεκτό, με τη σκέψη 95 της παρούσας αποφάσεως, το πρώτο σκέλος του τέταρτου λόγου αναιρέσεως, διαπιστώνεται, καταρχάς, για τους λόγους που εκτίθενται στις σκέψεις 92 έως 94 της παρούσας αποφάσεως, ότι η C. Staelen δεν μπορούσε να επικαλεστεί ηθική βλάβη, δυνάμενη να αποκατασταθεί, λόγω απώλειας της εμπιστοσύνης της στον θεσμό του Διαμεσολαβητή εξαιτίας των παραβάσεων αυτών.
- 129 Τούτου δοθέντος, η C. Staelen επικαλέστηκε επίσης ηθική βλάβη συνιστάμενη, κατ' ουσίαν, και όπως προκύπτει από τα δικόγραφα της ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, στο συναίσθημα «ψυχολογικής ταλαιπωρίας» που της προκάλεσε ο τρόπος με τον οποίον ο Διαμεσολαβητής χειρίστηκε την ενώπιον του υποβληθείσα καταγγελία της.
- 130 Πλην όμως ούτε η συγγνώμη που ο Διαμεσολαβητής ζήτησε από την C. Staelen ούτε η καθυστερημένη διόρθωση του σφάλματός του που αφορούσε την παραμόρφωση του περιεχομένου της γνώμης του Κοινοβουλίου ούτε, τέλος, η αυτεπάγγελτη έρευνα αποκατέστησαν, εν προκειμένω, την κατά τα ανωτέρω προκληθείσα ηθική βλάβη.

- 131 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η ηθική βλάβη την οποία υπέστη η C. Staelen θα ικανοποιηθεί προσηκόντως με την καταβολή στην ενδιαφερομένη χρηματικής ικανοποίησης ύψους 7 000 ευρώ.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 132 Το άρθρο 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου προβλέπει ότι, όταν η αίτηση αναιρέσεως απορρίπτεται ως αβάσιμη ή όταν γίνεται δεκτή και το Δικαστήριο κρίνει το ίδιο οριστικά τη διαφορά, αυτό αποφαινεται επί των εξόδων. Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του ίδιου Κανονισμού, που εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου του 184, παράγραφος 1, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 3, του ίδιου Κανονισμού, σε περίπτωση μερικής ήττας των διαδίκων κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά έξοδά του, αν όμως τούτο δικαιολογείται από τις περιστάσεις της συγκεκριμένης υποθέσεως, το Δικαστήριο μπορεί να αποφασίσει ότι ένας διάδικος, πέραν των δικαστικών εξόδων του, φέρει και μέρος των εξόδων του αντιδίκου.
- 133 Εν προκειμένω, καίτοι η αίτηση αναιρέσεως του Διαμεσολαβητή έγινε δεκτή και, συνακόλουθα, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση αναιρέθηκε εν μέρει, το Δικαστήριο, αποφαινόμενο οριστικώς επί της αγωγής της C. Staelen, τη δέχθηκε εν μέρει. Εξάλλου, ο Διαμεσολαβητής ζήτησε από το Δικαστήριο να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων κατά δίκαιο και εύλογο τρόπο.
- 134 Επομένως, υπό τις περιστάσεις της συγκεκριμένης υποθέσεως, ο Διαμεσολαβητής πρέπει, πέραν των δικαστικών του εξόδων, να φέρει και τα έξοδα της C. Staelen, αμφότερων των βαθμών δικαιοδοσίας.
- 135 Εξάλλου, καθόσον το Δικαστήριο, με τη διάταξη της 29ης Ιουνίου 2016, Διαμεσολαβητής κατά Staelen (C-337/15 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2016:670), επιφυλάχθηκε, κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 137 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου που εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του ίδιου Κανονισμού, ως προς τα δικαστικά έξοδα που αφορούν την αίτηση ανταναιρέσεως που η C. Staelen άσκησε στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας, πρέπει, σύμφωνα με τις ίδιες αυτές διατάξεις, να αποφανθεί επί των εν λόγω εξόδων στο πλαίσιο της παρούσας αποφάσεως με την οποία περατώνεται η δίκη.
- 136 Συναφώς, δεδομένου ότι C. Staelen ηττήθηκε στο πλαίσιο της εν λόγω αιτήσεως ανταναιρέσεως και ο Διαμεσολαβητής είχε ζητήσει την καταδίκη της στα δικαστικά έξοδα, πρέπει, σύμφωνα με το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, να φέρει, πέραν των δικαστικών της εξόδων, και τα έξοδα του Διαμεσολαβητή σχετικά με την αίτηση ανταναιρέσεως.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφασίζει:

- 1) Το αίτημα που η Claire Staelen διατύπωσε με το υπόμνημά της επί της αιτήσεως αναιρέσεως να υποχρεωθεί ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής να της καταβάλει αποζημίωση ύψους 50 000 ευρώ είναι απαράδεκτο.**
- 2) Αναιρεί τα σημεία 1, 3 και 4 του διατακτικού της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 29ης Απριλίου 2015, Staelen κατά Διαμεσολαβητή (T-217/11, EU:T:2015:238).**
- 3) Υποχρεώνει τον Ευρωπαίο Διαμεσολαβητή να καταβάλει ως χρηματική ικανοποίηση στην Claire Staelen το ποσό των 7 000 ευρώ.**

- 4) Καταδικάζει την Claire Staelen στα δικαστικά της έξοδα και στα έξοδα του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή σχετικά με την αίτηση ανταναιρέσεως που απορρίφθηκε με τη διάταξη της 29ης Ιουνίου 2016, Διαμεσολαβητής κατά Staelen (C-337/15 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2016:670).
- 5) Ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής φέρει τα δικαστικά του έξοδα καθώς και τα έξοδα της Claire Staelen τόσο στη δίκη ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου όσο και στην κατ' αναίρεση δίκη.

(υπογραφές)